

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"ז

קונטרס 737

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יג.

עוד מהג"ל

עוד ביאור מחמשה מיני ערב רב

ה) עמלקים רישין דבני ישראל בגלותא, וגוזלים לעניי ישראל והן מסטרא דדור המבול ונשמתין דילהון, ונצטרפו במצרים ונפרד הרע בערב רב, וכד קביל לון משה עליו השלום נתערבו נשמתן בישראל, והוא הגלות הזה גלות הרביעי, והם מסטרא דדור הפלגה והנפילים גיבורים (בראשית ו, ד) הן אנשי השם דכל עובדיהון בשביל לעשות שם רפאים (שם) הם שאינם רוצים לעשות גמילות חסד וצדקה עם בעלי תורה ענקים (שם) המזלזלים בתלמידי חכמים.
(תיקוני זוהר צ"ז ע"ב, ד"ה עמלקים)

יד.

אותן העומדים כלי המס על ישראל המה משורש עמלק – זה גמר הבירור להפריד הטוב מן הרע

ומעתה תתבונן גם כן מה שכתוב בזוהר בשלח דף ס"ז ע"א א"ר יהודא בכל דרא ודרא בכל דרין דאטיין לעלמא לית לך דר דלית בהו מההוא זרעא בישא וקורשא בריך הוא אנת בהו קרבא עב"ל כי כל היועצים עצמות רעות על ישראל בכל דור ודור ובכל אומה במלכותם, הנה העצה בא מהדעת והוא מהדעת והוא מהדעת דסמין א' אשר הוא שורש עמלק וכן גזרו אומר בזוהר בראשית אשר גם כל העומדים כלי חמס על ישראל בדרין בתראין כתות הערב רב אשר בקרבינו הם יושבים מינים מוסירם אפיקורסים הן מה משורש עמלק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזוהר והעֶרְב רב

הדע"ת דס"א ער"ב ר"ב בנימי' דע"ת והמה אשר אמרו בדור המדבר כי זה מש"ה האיש (רעת דקדושה) לא ידענ"ו וכו'.

והנה ידיד הקורא כאשר תראה בדורות הללו (עיקבתא דמשיחא) אשר בעוונותינו הרבים נתרבה האפיקורסות, וגם אותן דקיימין כלי חמס על ישראל לפשוט את עורם מעליהם בעצות רעות בחוקים לא טובים, וד"ל, הנה תצפה לרגלי משיחא דהנה זה גמר הבירור להפריד הטו"ב מן הר"ע אשר בעוונותינו הרבים על ידי עין הדע"ת טוב ורע נתחווה מה שנתחווה, וכאשר יוגמר הבירור במהרה בימינו, הנה בא יבוא משיח צדקינו ולא יאחר.

בני יששכר מאמרי חודש אדר מאמר ג' מלחמה לה'
(ועיין עוד מדברי הרה"ק בזה הענין לקמן פרק כ"ג אות י"ד)

מסְטְרָא דְחֻכְמָה דְלַעֲלֵא, דְכַד נְחֵתָא י' לְגַבְיָה, אַף עַל גַּב דְבִאֲתַרְיָה י' עַלְאָה אֲתַקְרִי, כַּד נְחֵית לְגַבֵּי צַדִּיק י' זַעֲרָא אֲתַקְרִי, וְאֵת ו' אַף עַל גַּב דְאִיהוּ ו' עַלְאָה בְּאֲתַרְיָה בְּעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, כַּד נְחֵית לְגַבֵּי צַדִּיק לְאֲתַחְבְּרָא בַּה', ו' זַעֲרָא אֲתַקְרִי, אֲלַפָּא בֵּיתָא דְאֲתַוּוֹן זַעֲרִין (דף טה ע"א) בֵּיה אֵינוּן, וְה' עַלְאָה כַּד נְחֵתָא לְגַבֵּי צַדִּיק, זַעֲרָא אֲתַקְרִיאת, וְאֵף עַל גַּב דְאֲתַוּוֹן דְשִׁמְא קַדִּישָׁא בֵּיה כְּלִילָן, סְתִימִין אֵינוּן בֵּיה, וּבְגִינְיָה אֲתַמַּר (תהלים כה יד) סוּד יְהו"ה לִירֵאֵיוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, וְאֵם הֵם נִסְתָּרִים בּוֹ, בְּמָה הֵם נוֹדְעִים? בְּשִׁכְנָה, שְׂהִיא הָאֶסְפַּקְלָרְיָה שְׂמֵאִירָה כְּשִׁינְרַד יְהו"ה לְצַדִּיק לְהֵאִיר בּוֹ וְדֵאִי, וּמְנַהֵן נוֹדְעִים, זְהוּ שְׂכַתּוּב כַּה אָמַר יְהו"ה אֵל יִתְהַלֵּל חֲכַם בְּחֻכְמָתּוֹ. אִם הוּא שֵׁם, נְקָרָאת אֶסְפַּקְלָרְיָה הַמְאִירָה, וּבֵאוּתוֹ זְמַן, כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמְתַּהַלֵּל הַשְּׂכַל וְיָדוּעַ, וְאִם יִסְתַּלַּק מִצַּדִּיק וְהוּא נִשְׁאָר חָרֵב וְיָבֵשׁ, מִיָּד נְקָרָת אֶסְפַּקְלָרְיָה שְׂאִינָה מֵאִירָה. בְּאוּתוֹ זְמַן, אֵל יִתְהַלֵּל חֲכַם בְּחֻכְמָתּוֹ.

וְכִי גֵרַם לְהֵאִיר לָהּ וּלְהוֹדוּעַ בַּהּ לְקַדוּשׁ בְּרִיף הוּא? מִי שְׂשׁוּמַר בְּרִית, וְסוּד הַדְּבָר - זֶה הַשְּׂעַר לִיהו"ה צַדִּיקִים יָבֵאוּ בּוֹ, זֶה שְׂעַר הַצַּדִּיקִים, וְיֵשׁ לָהֶם רִשׁוּת לְהַכְנִיס לָשֵׁם. וְזֶהוּ מִי שְׂהוּא צַדִּיק, וְכִי יְהו"ה, הוּא זֹכֵה בְּשִׁכְנָה וְיִוְרֵשׁ אוֹתָהּ, וְעוֹלָה עִמָּה לְמַלְךָ, שְׂהוּא הַעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, שְׂהוּא הַמְּלָךְ, וְהִיא הַמְּלֻכּוּת שְׁלוֹ, וְסוּד הַדְּבָר - וְעַמּוּד פְּלִם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ, וְזוּהִי הַשְּׂכִינָה שְׂנֵאֲמַר בַּהּ וְהָאֶרֶץ הַדּוּם רְגִלִי. וְהַשְּׂכִינָה הִיא צִיּוּר שֶׁל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, כֹּל דְּמִיּוֹת הַסְּפִירוֹת וְכֹל שְׂמוֹתֵיהֶם הֵם מְצִירִים בַּהּ, דְּאֲתַמַּר בַּהּ (ישעיה ס כא) וְהָאֶרֶץ הַדּוּם רְגִלִי.

י' עַלְיֹנָה נְקָרָאת, כְּשִׁינְרַד לְצַדִּיק נְקָרָאת י' זַעֲרָה, וְהָאוּת ו', אַף עַל גַּב שְׂהִיא ו' הַעֲלִיּוֹנָה בְּמִקּוּמָה בְּעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, כְּשִׁינְרַד לְצַדִּיק לְהַתְּחַבֵּר עִם ה', נְקָרָת ו' זַעֲרָה. הָא"ב שֶׁל הָאוּתִיּוֹת הַקְּטָנוֹת הֵם בּוֹ, וְה' הַעֲלִיּוֹנָה, כְּשִׁינְרַד אֵל הַצַּדִּיק נְקָרָת זַעֲרָה. וְאֵף עַל גַּב שְׂאוּתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ כְּלוּלִים בּוֹ, הֵם נִסְתָּרִים בּוֹ, וּבְגִלְלוֹ נֵאֲמַר סוּד יְהו"ה לִירֵאֵיוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, וְאִם הֵם נִסְתָּרִים בּוֹ, בְּמָה הֵם נוֹדְעִים? בְּשִׁכְנָה, שְׂהִיא הָאֶסְפַּקְלָרְיָה שְׂמֵאִירָה כְּשִׁינְרַד יְהו"ה לְצַדִּיק לְהֵאִיר בּוֹ וְדֵאִי, וּמְנַהֵן נוֹדְעִים, זְהוּ שְׂכַתּוּב כַּה אָמַר יְהו"ה אֵל יִתְהַלֵּל חֲכַם בְּחֻכְמָתּוֹ. אִם הוּא שֵׁם, נְקָרָאת אֶסְפַּקְלָרְיָה הַמְאִירָה, וּבֵאוּתוֹ זְמַן, כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמְתַּהַלֵּל הַשְּׂכַל וְיָדוּעַ, וְאִם יִסְתַּלַּק מִצַּדִּיק וְהוּא נִשְׁאָר חָרֵב וְיָבֵשׁ, מִיָּד נְקָרָת אֶסְפַּקְלָרְיָה שְׂאִינָה מֵאִירָה. בְּאוּתוֹ זְמַן, אֵל יִתְהַלֵּל חֲכַם בְּחֻכְמָתּוֹ.

וְכִי גֵרַם לְהֵאִיר לָהּ וּלְהוֹדוּעַ בַּהּ לְקַדוּשׁ בְּרִיף הוּא? מִי שְׂשׁוּמַר בְּרִית, וְסוּד הַדְּבָר - זֶה הַשְּׂעַר לִיהו"ה צַדִּיקִים יָבֵאוּ בּוֹ, זֶה שְׂעַר הַצַּדִּיקִים, וְיֵשׁ לָהֶם רִשׁוּת לְהַכְנִיס לָשֵׁם. וְזֶהוּ מִי שְׂהוּא צַדִּיק, וְכִי יְהו"ה, הוּא זֹכֵה בְּשִׁכְנָה וְיִוְרֵשׁ אוֹתָהּ, וְעוֹלָה עִמָּה לְמַלְךָ, שְׂהוּא הַעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, שְׂהוּא הַמְּלָךְ, וְהִיא הַמְּלֻכּוּת שְׁלוֹ, וְסוּד הַדְּבָר - וְעַמּוּד פְּלִם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ, וְזוּהִי הַשְּׂכִינָה שְׂנֵאֲמַר בַּהּ וְהָאֶרֶץ הַדּוּם רְגִלִי. וְהַשְּׂכִינָה הִיא צִיּוּר שֶׁל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, כֹּל דְּמִיּוֹת הַסְּפִירוֹת וְכֹל שְׂמוֹתֵיהֶם הֵם מְצִירִים בַּהּ, דְּאֲתַמַּר בַּהּ (ישעיה ס כא) וְהָאֶרֶץ הַדּוּם רְגִלִי.

וְשְׂכִינְתָּא אִיהִי צִיּוּרָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין, כֹּל דִּיוֹקְנִין דְסַפִּירָן וְכֹל שְׂמֵהָן

ובה קקוקות נשמות ומלאכים
וחיות קדושות, ובה קקוקים מה
שנאמר בהם ודמות פניהם פני
אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר: זקן זקן,
והרי השכינה היא היחוד של
הקדוש ברוך הוא, איך קקוקים
בה דמיות שלמטה שאינם
מציאותה? אמר לו: רבי, למלך
שיושב בהיכלו, וכמה אנשים
נכנסים לראותו, מהם מסתכלים
בלבושו, ומהם בגופו, ומהם
מסתכלים במעשיו, ובודאי
שבמעשיו נודע מי הוא המלך,
שבלבושים הוא משתנה בהם
לכמה שנויים, ובלבושים שהוא
לבוש בבקר לא לובש בערב,
והלבושים שלובש יום אחד לא
לובש יום שני, וכך בכל יום
וחדש ושנה ושבת וימים טובים
משתנה בלבושיו.

כמו כן השכינה יש לה כמה
לבושים, שמהם ברא הקדוש
ברוך הוא כסאות (כסא), ומלאכים
וחיות ושרפים, ושמים וארץ,
וכל מה שברא בהם, וכל הבריות
שברא מהלבושים הללו שלה,
רשם את כלם וחקקם בלבושיה,
כדי להסתכל ממנה בכל הבריות
לרחם עליהם, וסוד הדבר -
וראיתה לזכר ברית עולם,
וראיתה בלבושים הללו שהם
מאירים בכל (הבריות), לפעמים
שישראל מאירים להם במעשים
טובים, ובגללם הקדוש ברוך
הוא מרחם עליהם.

ואם עושים מעשים רעים, היא
מתלבשת בלבושים אחרים
שחורים, שבהם רשומים כל
אותם פעלי הדינים שנגראים
לילות, לדון בהם את העולם,
ובאותו זמן היא אומרת, אל

דלהוץ בה אינון מצויירם, ובה אינון גליפין
נשמתי ומלאכין וחייון קדישין, ובה גליפין
מה דאתמר בהוץ (יחזקאל א') ודמות פניהם פני
אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, והא
שכינתא איהי יחודא דקודשא בריהּ הוא,
איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינון
מציאותה, אמר ליה רבי, למלכא דאיהו יתיב
בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחזייה,
מנהוץ מסתפלין בלבושו, ומנהוץ בגופוי,
ומנהוץ מסתפלין בעובדוי, ובודאי בעובדוי
אשתמודע מאי גיהו מלכא, דלבושין איהו
משתני בהוץ לכמה שנויין, ולבושין דאיהו
לבוש בצפרא לא לביש ברמשא, ולבושין
דלביש יומא חדא לא לביש יומא תנינא, והכי
בכל יומא וירחא ושטא ושבתא וימין טבין
אשתני בלבושין.

בגוונא דא שכינתא פמה לבושין אית לה,
דמנהוץ ברא קודשא בריהּ הוא פרסיין
(ג"א כרסיא), ומלאכין וחייון ושרפים, ושמיא
וארעא, וכל מה דברא בהוץ, וכל בריין דברא
מאלין לבושין דילה, רשים לון פלהו וגליף
לון בלבושהא, בגין לאסתכלא מינה בכל
בריין לרחמא עלייהו, ורזא דמלה וראיתה
לזכור ברית עולם (בראשית ט טז), וראיתה באלין
לבושין דאינון נהירין בכל (בריון) זמנין
דישראל נהרין לון בעובדין טבין, ובגינייהו
קודשא בריהּ הוא רחים עלייהו.

וא' עבדין עובדין פישין, איהי אתלבשת
לבושין אחרנין אוכמין, דבהוץ רשימין
כל אינון מארי דדינין דאתקריאו לילות,
למידן בהו לעלמא, ובההוא זמנא איהי
אמרת (שיר א')

ואל תראוני שאני שחרחרת, ובגין דא אלין מסטרא דלבושין

תראני שאני שחרחרת, ומשום זה, אלו מצד הלבושים הם חקוקים בה, העליונים שהם מלכים ושלטיים על התחתונים, והמלאכים (והמלאכים) נקראו מצד המלכות, ומצד הגוף נקרא חסד זרוע ימין, גבורה זרוע שמאל, הגוף העמוד האמצעי, נצח והוד שתי שוקים, הצדיק אות ברית, והרי פרושה.

והיא הציור של כלם, ולפנים ממנה, שהוא תקון הגוף, מאיר הקדוש ברוך הוא שהוא יהו"ה, כמו נשמה בגוף, לפנים מהכל, אותו שאוחז הכל וקושר הכל, שלא נרמז בשום רמז, והכל נרמז בשכינה, שמתלבשת בלבושים שבהם מצירים כל הבריות, היא נקראת בכל השמות, והיא דמות ארבע החיות בלבושיה, שכל אחד ואחד רשום ארבע אותיות, ודמות אדם להנה, זה הרשם של עשר אותיות שהן יר"ד ה"א וא"ו ה"א, שעולה לחשבון אדם, דמות אדם ודאי זו שכינה, שהיא דמותו (דמות של אדם), ולעליה נאמר ותמונת יהו"ה ביט, וזה מצד הלבדוש, אבל מצד הגוף היא היחיד של העמוד האמצעי, הוא (היא) חותם מצד הגוף, ומשום שהוא חותם, אומרת השכינה ליהו"ה, שהוא מבפנים, שימנו כחותם על לבד, שאף על גב שאתה תסתלק ממני בגלות, חותמך נשאר עמי ולא יסור ממני לעולם.

קם רבי שמעון ואמר: זמן זמן, אמר לך פסוק שלמדתי כמו זה, שימני כחותם על לבד. שימני חותם לא כתוב, אלא כחותם. אמרה השכינה, רבון העולמים, שימני כחותם, פאותו רשם של חותמך, שאף על גב שהחותם נשאר בידך, הרשם שלו הוא

אינון גליפין בה, עלאין דאינון מלכין ושלטין על תתאין, ומלאכין (נ"א ומלכין) אתקריאו מסטרטא דמלכות, ומסטרטא דגופא אתקרי חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, גופא עמודא דאמצעינתא, נצח והוד תריין שוקין, צדיק אות ברית, והא אוקמוה.

ואיהו ציורא דכלהו, ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קודשא בריה הוא דאיהו יהו"ה, כנשמטא בגופא, לגו מפלא הווא דאחיד פלא וקשיר פלא, דלא אתרמיז בשום רמיזו, וכלא אתרמיז בשכינתא, דאתלבישת בלבושין דבהון מצויירין כל בריין, איהי אתקריאת בכל שמיהן, ואיהי דמות ארבע חיוון בלבושהא, דבכל חד וחד רשים ארבע אתוון, ודמות אדם להנה, דא רשימו (דף סה ע"ב) דעשר אתוון, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליק לחושפן אדם, דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיהי דיוקניה (נ"א דיוקנא דאדם) ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יהו"ה ביט, והאי מסטרטא דלבושא, אבל מסטרטא דגופא איהי יחודא דעמודא דאמצעינתא, איהו (נ"א איהי) חותמא מסטרטא דגופא, ובגין דאיהו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יהו"ה דאיהו מלגאו, (שיר ח ו) שימני כחותם על לבד, דאף על גב דאנת תסתלק מני בגלותא, חותמא דילך אשתאר עמי, ולא אתעדי מני לעלם.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא כגוונא דא שימני כחותם על לבד, שימני חותם לא כתיב אלא כחותם, אמרת שכינתא רבון עלמין, שימני כחותם, כהיא רשימו דחותמא דילך, דאף על גב דחותמא אשתאר בידך, רשימו דיליה בפתקא

בפתקה, ומאותו הרשם
מזדעזעים עליונים ותחתונים
כמו שמלך שהוא בשר ודם, מה
שרושם בפתק, הרשם שלו של
החותם בידו הוא, ואף על גב
שהחותם נשאר בידו, כך פותחים
מרשם החותם כאלו היה מלך,
על אחת כמה וכמה אם היה
חותם.

שימני כחותם על לבך, וכי מי
ראה (שם) חותם על הלב? אלא
אלו תפלין, שאותם רצועות
שלחן תלויות על הלב, ואלו
תפלין של ראש, ותפלה של יד
שהיא בשמאל, כנגד הלב, וזהו
כחותם על לבך, וכחותם על
זרועך - תפלה של יד, שהם
הרשם של השם הקדוש, שהוא
"קדש לי כל בכור, ה' והיה פי
יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
אם שמע, ומאותו הרשם
מזדעזעים אמות העולם. זהו
שכתוב וראו כל עמי הארץ כי
שם יהוה נקרא עליך ויראו
ממך, וכן פשוהו, שם יהוה -
אלו תפלין של ראש.

שימני כחותם, זו אות ברית
מילה, ואות של ימים טובים,
שהוא הרשם של השם הקדוש
כמו זה, מי יעלה לינו
השממה, ראשי האותיות (תבות)
- מילה, וסופי האותיות - יהוה.
מי ששומר את הרשם הזה כאלו
שמר את השם הקדוש, ומי
שמשקר ברשם הזה כאלו משקר
בשם הקדוש, שזה נקרא חותם
של הגושפנקה של המלך.

שכר אדם ששומר את הרשם
הזה למטה, שהוא אות הברית,
אות שבת, אות תפלין, אות של
ימים טובים, הוא נשום וחקוק
למעלה, ומאיר למעלה, וממנו
מזדעזעים עליונים ותחתונים,
כמו שגמר וראו כל עמי הארץ

איהו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין
ותתאין, כגוונא דמלפא דאיהו בשרא ודמא,
מאי דרשים בפתקא, רשימו דיליה דחותמא
בידיה הוא, ואף על גב דחותמא בידיה
אשתאר, הכי דחילין מרשימו דחותמא, כאלו
הוה מלפא, על אחת כמה וכמה אי הוה
חותמא.

שימני כחותם על לבך, וכי מאן חמא (נ"א
שוי) חותמא על לבא, אלא אלין תפלין,
דאינון רצועין דלהון תליין על לבא, ואלין
תפלין דרישא, ותפלה דידי דאיהו בשמאלא
לקבל לבא, ודא איהו כחותם על לבך,
וכחותם על זרועך, תפלה דידי, דאינון רשימו
דשמא קדישא, דאיהו י' קדש לי כל בכור,
ה' והיה פי יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
אם שמוע, ומההוא רשימו מזדעזעין אומין
דעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים כח) וראו כל
עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו
ממך, והכי אוקמוהו שם יהוה אלין תפלין
דרישא.

שימני כחותם דא אות ברית מילה, ואות
דימין טבין, דאיהו רשימו דשמא
קדישא, כגוונא דא (שם ל יב), מי יעלה לינו
השממה, רישי אתוון (נ"א תיבון) מילה, וסופי
אתוון יהוה, מאן דנטיר האי רשימו, כאלו
נטיר שמא קדישא, ומאן דמשקר בהאי
רשימו, כאלו משקר בשמא קדישא, דהאי
אתקרי חותמא דגושפנקה דמלפא.

דבר בר נש דנטיר האי רשימו לתתא, דאיהו
אות ברית, אות שבת, אות תפלין, אות
דימין טבין, איהו רשים וחקיק לעילא, ונהיר
לעילא, ומניה מזדעזעין עלאין ותתאין, כמה
דאת אמר (שם כח) וראו כל עמי הארץ כי שם

כי שם יהו"ה נקרא עליך, שם יהו"ה ודאי, וזהו אותו הרשם של ברית מילה, ואות התפלין, ואות של שבת וימים טובים, ומי שמשקר בו למטה, נעברת חקינתו למעלה, ובאותו זמן שולטים עליו כל המקטרגים העליונים והתחתונים.

שימני כחותם, זו הנשמה, שהרשם שלה חקוק למעלה, כמו שבארנו ביצקב, דיוקנו של יצקב חקוקה בכסא הכבוד, שכל הנשמות שגזורות משם, חקינתם חקוקה למעלה, והרשם שלהם למטה, ואותה חקינה שלמעלה היא החותם, והרשם שלמטה הוא הרשם של החותם, ומי שהרשם של החקינה של הנשמה היא למעלה, והרשם שלה למטה, נאמר בה והנה מלאכי אלהי"ם עליהם וירדים בו, עולים למעלה ומסתכלים ברשם של הנשמה שמאירה באותה החקינה ומדעזעזעים ממנה, וירדים למטה ומסתכלים ברשם של אותו דמות של מטה, ורואים שלא השתנה מהדיוקן של למעלה ופוחדים ממנו.

שימני כחותם, זו התפלה, שבה חקוק ורשום ח"י העולמים בשמונה עשרה הברכות של התפלה, וזהו הרשם של החותם בפתקה, שהיא התורה, חקינת האותיות של החותם, וזה צדיק ח"י העולמים. חותם זה העמוד האמצעי, שהיא קריאת שמע. והנה מלאכי אלהי"ם עליהם, בזמן שהוא זוקף בשם, עולים עמו, בזמן שהוא מנמיד וכורע בכרופ, וירדים עמו, ודאי הוא והנה מלאכי אלהי"ם עליהם וירדים בו. מלאכי אלהי"ם עליהם, בזמן שהוא עומד בדין, פלם עומדים ומלמדים עליו זכות, וירדים,

יהו"ה נקרא עליך שם יהו"ה ודאי, דא ההוא רשימו דאות ברית מילה, ואות התפלין, ואות השבת וימין טבין, ומאן דמשקר לתתא ביה, אתעבר גליפו דיליה מלעילא, בההוא זמנא שלטין עליה פל מקטרגין עלאין ותתאין.

שימני כחותם דא נשמתא, דאיהו רשימו דילה גליפא לעילא, כמה דאוקמוהו ביצקב, דיוקנו של יצקב חקוקה בכסא הכבוד, דכל נשמתין דאינון גזירין מתמן, גליפו דלהון איהו חקוק לעילא, ורשימו דלהון לתתא, וההוא גליפו דלעילא איהו חותם, ורשימו דלתתא רשימו דחותם, ומיך דרשימו דגליפו דנשמתא איהו לעילא, ורשימו דילה לתתא, אתמר בה

(בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהי"ם עולים וירדים בו, סלקין לעילא ומסתפלין בדיוקנא דנשמתא דנהרא בההוא גליפו ומדעזעזעין מגיה, נחתין לתתא ומסתפלין ברשימו דההוא דיוקנא דלתתא, וחתין דלא אשתני מדיוקנא דלעילא ודחלין מגיה.

שימני כחותם דא צלותא, דבה איהו חקיק ורשים ח"י עלמין, בתמני סרי ברכאן דצלותא, ודא איהו רשימו דחותמא בפתקא, דאיהי אורייתא, גליפו דאתון דחותמא דא צדיק ח"י עלמין, חותמא דא עמודא דאמצעיתא, דאיהי קריאת שמע, והנה מלאכי אלהי"ם עולים, בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה. (דף טו ע"א) בזמנא דאיהו מאיך וכורע בכרופ נחתין עמיה, ודאי איהו והנה מלאכי אלהי"ם עליהם וירדים בו, מלאכי אלהי"ם עליהם, בזמנא דאיהו קאים בדינא קיימין פלהו ומוליפין עליה זכות, ויוירדים בזמנא דנצחין ליה בדינא ונחית לתתא, פלהו

נַחֲתִין עַמִּיהַ, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ בְיַעֲקֹב (בראשית כו ד) אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עִלָּה.

שִׁימְנֵי כַחוּתָם דָּא נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי חֲקוּקָה בְּכוּרְסִיָּא, בּוּזְמָנָא דְאִיהִי אֲתַעֲרָא לְתַתָּא בְּצִלוּתָא, כְּרִסִּיָּא אֲתַעֲרַ לְעִילָא, כַּחוּתָם דָּא רוּחַ, דְאִיהוּ צִיּוּרָא (ר"ש) (נ"א דש) חֲקִיקָא בְּמִלְאֲכִיָּא, בּוּזְמָנָא דְאִיהִי אֲתַעֲרָא לְתַתָּא בְּצִלוּתָא, מִלְאֲכִיָּא אֲתַעֲרוּן עַמִּיהַ לְעִילָא, עַל זְרוּעָךְ דָּא נִפְשָׂא, דְאִיהִי חֲקִיקָא בְּאַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, בּוּזְמָנָא דְאֲתַעֲרָא אִיהִי בְּצִלוּתָא לְתַתָּא, אַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא מִתַּעֲרִין עַמִּיהַ.

נִשְׁמַתָּה אִיהִי חוּתְמָא, רוּחָא צִיּוּרָא דְאַתּוּן דְאַנוּן חֲקוּקִין בְּחוּתְמָא, נִפְשָׂא רְשִׁימוּ דְאַתּוּן בְּחוּתְמָא, דְאַיְנוּן רְשִׁימִין בְּצִיּוּרִין דְדַבְרַ נֶשׁ, כְּרִשִׁימוּ דְחוּתְמָא בְּפִתְקָא, וּבַהֲהוּא רְשׁוּמָא דְנִפְשָׂא אֲשַׁתְּמוּדַע פְּרָצוּפָא בְּגוּפָא דְכַר נֶשׁ, מֵאֵן אֲתֵר אִיהוּ, וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהוּ, בְּהַאי חוּתְמָא כְּמָה רְשִׁימִין אִית בֵּיה, אַרְבַּע, רְשִׁימוּ דְאַרְיָה תְּמֹן, רְשִׁימוּ דְשׁוּר תְּמֹן, רְשִׁימוּ דְנֶשֶׁר תְּמֹן, רְשִׁימוּ דְדַמּוּת אָדָם תְּמֹן, וּמֵאֵן אִיהוּ דְרִשִׁים לֹון בְּחוּתְמָא, יְהוּ"ה אָמַת, דְבַהֲהַאי אַרְבַּע רְשִׁימִין אִינּוּן כָּל בְּרִיין דְעֵלְמָא. אַבְרָ אוּמִין דְעֵלְמָא דְשַׁקְרוּ בֵּיה, לֹאוּ אִינּוּן רְשִׁימִין בֵּיה, אֲלֹא בְחוּתְמָא דְשַׁקְרָא, וְאִיהוּ נֶחֶשׁ דְמִלִּיל שַׁקְרָא עַל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּבְגִינֵיה אֲתַמַּר בְּאַרְח מִתְּלֵא, שַׁקְרָא לִית לָהּ רְגֵלִין, וּכּוּף חוּיָא לִית לֵיה רְגֵלִין, עַל גַּחְוֶךְ תֵּלְךָ, וְעַתִּיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַחְזָה שַׁקְרָא מְעֵלְמָא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (ישעיה כה ח) וּמַחְזָה יְהוּ"ה אֱלֹהִי"ם דְמַעְזָה מְעַל כָּל פְּנִים וְכוּ', דְוַדַּאי הַאי חוּיָא אִיהוּ מִלְאַךְ הַמּוֹת דְקֻטִּיל מִלְאַךְ הַמּוֹת שְׁהוּרַג אֵת בְּנֵי הָאָדָם וְגוּרָם לְדַמְעָה, שְׁהוּא אֵל אַחֵר, וּבְמָה הוּרַג? בְּסַם הַמּוֹת

בְּזִמְן שְׁמַנְצָחִים אוּתוּ בְּדִין וְיִוּרַד לְמַטָּה, כָּלִם יוּרְדִים עִמּוּ, כְּמוֹ שְׁבִאָרוּהוּ בְיַעֲקֹב, אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עִלָּה. שִׁימְנֵי כַחוּתָם, זוּ הַנְּשִׁמָּה, שְׁהִיא חֲקוּקָה בְּכִסָּא. בְּזִמְן שְׁהִיא מִתַּעֲוֹרַת לְמַטָּה בְּתַפְלָה, הַכִּסָּא מִתַּעֲוֹרַר לְמַעְלָה. כַּחוּתָם, זוּ רוּחַ, שְׁהִיא צִיּוּר (של יש) (של ש) חֲקִיקוּן בְּמִלְאֲכִים. בְּזִמְן שְׁהִיא מִתַּעֲוֹרַת לְמַטָּה בְּתַפְלָה, הַמִּלְאֲכִים מִתַּעֲוֹרְרִים עִמָּה לְמַעְלָה. עַל זְרוּעָךְ, זוּ הַנְּפֶשׁ, שְׁהִיא חֲקוּקָה בְּאַרְבַּעַת הַצְּדִידִים שֶׁל הָעוֹלָם, בְּזִמְן שְׁהִיא מִתַּעֲוֹרַת בְּתַפְלָה לְמַטָּה, אַרְבַּעַת הַצְּדִידִים שֶׁל הָעוֹלָם מִתַּעֲוֹרְרִים עִמָּה.

הַנְּשִׁמָּה הִיא חוּתָם, רוּחַ - צִיּוּר שֶׁל הָאוּתִיּוֹת שְׁחֲקוּקוֹת בְּחוּתָם, הַנְּפֶשׁ - הַרְשָׁם שֶׁל הָאוּתִיּוֹת בְּחוּתָם, שְׁהֵם רְשׁוּמִים בְּצִיּוּרִים שֶׁל כּוּן הָאָדָם כְּמוֹ רֶשֶׁם שֶׁל חוּתָם בְּפִתְקַ, וּבְאוּתוֹ רְשׁוּם שֶׁל הַנְּפֶשׁ נוֹדַע הַפְּרָצוּף בְּגוּף הָאָדָם מֵאִיזָה מְקוּם הוּא, וּמִשׁוּם זֶה פְּרִשׁוּהוּ שְׁבַחְתֶּם הִזָּה כְּמָה רְשׁוּמִים יֵשׁ בּוֹ? אַרְבַּעַה. רֶשֶׁם שֶׁל אֲרִיָּה שָׁם, רֶשֶׁם שֶׁל שׁוּר שָׁם, רֶשֶׁם שֶׁל נֶשֶׁר שָׁם, וְרֶשֶׁם שֶׁל דְמוּת אָדָם שָׁם. וּמִיָּהוּ שְׁרוּשָׁם אוּתָם בְּחוּתָם? יְהוּ"ה אָמַת, שְׁבִאָרְבַּעַה הִלְלוּ רְשׁוּמִים הֵם, כָּל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם. אַבְרָ אֲמוֹת הָעוֹלָם שְׁשַׁקְרוּ בּוֹ, אִינָם רְשׁוּמִים בּוֹ, אֲלֹא בְחוּתָם שֶׁל שַׁקְרָ, וְהוּא הַנְּחֶשׁ שְׁדַבֵּר שַׁקְרָ עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְגִלְלוּ נְאֻמַר בְּדַרְךְ מְשַׁל, לְשַׁקְרָ אִין רְגֵלִים, וְכֵן לְנַחֵשׁ אִין רְגֵלִים, עַל גַּחְוֶךְ תֵּלְךָ, וְעַתִּיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַחּוֹת הַשַׁקְרָ מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֹאמַר וּמַחְזָה יְהוּ"ה אֱלֹהִי"ם דְמַעְזָה מְעַל כָּל פְּנִים וְכוּ', שְׁוַדַּאי הַנְּחֶשׁ הִזָּה הוּא אֵל אַחֵר, וּבְמָה הוּרַג? בְּסַם הַמּוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

1-800-456-7890
מספר חירום

התוכנית "קול הדשבו" היא תוכנית טלוויזיונית שבמסגרתה מציגים את התולדות וההיסטוריה של עם ישראל. התוכנית מיועדת לילדים ולנוער, ומתארת את החיים והערכים של בני ישראל במשך הדורות. התוכנית מציגה את התנ"ך ואת המסורות היהודיות, ומעודדת את הילדים ללמוד ולקבל את התורה והמצוות. התוכנית מציגה גם את החיים והערכים של בני ישראל במשך הדורות, ומעודדת את הילדים ללמוד ולקבל את התורה והמצוות.

1-800-456-7890
מספר חירום

אמונת ימים רחוי עולם הבא
(925)
במשפחה
"עודך השבתי"
במשפחה

1-800-456-7890
מספר חירום

1-800-456-7890
מספר חירום

השבת
פרשת בא
- פרשת בא -
השבת

התוכנית "קול הדשבו" היא תוכנית טלוויזיונית שבמסגרתה מציגים את התולדות וההיסטוריה של עם ישראל. התוכנית מיועדת לילדים ולנוער, ומתארת את החיים והערכים של בני ישראל במשך הדורות. התוכנית מציגה את התנ"ך ואת המסורות היהודיות, ומעודדת את הילדים ללמוד ולקבל את התורה והמצוות. התוכנית מציגה גם את החיים והערכים של בני ישראל במשך הדורות, ומעודדת את הילדים ללמוד ולקבל את התורה והמצוות.

